

Böğürtlen Tadındaydı Aşk

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 15 Kasım 2015

Bir yakadan diğerine ulaşma gayreti içerisinde insanlık naif bir yürek iken serzenişte buldukları bir yokluk şarkısıdır aşk, mızrap her vurduğunda gönül teline devingen ruhlardır yine aşk'ın tekelinde. Bir nuansta saklı iken onca imge bir var oluştur erdiğimiz her yeni gün. Bir ceza kadar ayan beyandır aslında kötülük her galip geldiğinde ve sırdaş bir imgedir umut. Kekremesi bir tat kalır geride her tetiklendiğinde o mizaç ve yaftalandıkça umutlar gölgede kalır her bir izlek hele ki dönüp baktığınızda sırttan karanlık sadece taciz eder masumiyeti ve öldükçe ölür. Hakkaniyet tüm pırıltısını gökyüzünden alır ve kayan her yıldız arkada ismini ve cismini bırakır her ne kadar ardından nefret yüklü beyanatlar verilse de.

Serkeş bir tınısı vardı aslında, o mağrur ve mağdur imgelerin, gümbürtüye giden izleklerindeki saklı sevinç kıvılcımlarının da.

Böğürtlen tadındaydı aşk: biraz ekşi biraz mayhoş ama yüreğe pelesenk olmuş o ağdalı jöle kıvamında biraz da muğlak oldum olası.

Hasreti eksen bilmişti aşk tanrısı ve gök kubbeyi erişilmez bir o kadar dokunulmazlığı vardı söz öbeklerinin, her ne kadar imtina etse de lehçesi o bilinmezliğin.

Gün kayıt dışıydı ve gece korkutucu.

Hunisi kayıptı veli geçinen delilerin.

Yörüngesi de hayli kaygandı rahvan ve bulutlu lehçesiyle, dokunaklı bir şarkıya eşlik ederken melek yüklü masumiyet.

Gölgelerin asılsızlığı kadar kırılğan ve gayri ciddi idi tüm yalıtılmışlığı ile mesken tutan gömülü sevinçler.

Hüznü es geçen o rabıtada takılı bir çekinceydi mihrap bilinen kayıtsızlık biraz da sakıncalıydı sevmek hele ki karşı eksen iken o muhatap olunası, görünenin çok ötesinde, isli bir sağanaktı üzünç yüklü bulutların akıttığı ömür boyu.

Hürmeti bu yüzdendi ılıman iklimlerin ve seyri ne hoştu o kırık gökyüzü iken, tanrısı evrenin. Mizacı edilgen bir muafiyete maruz kılınan kim varsa çok ama çok uzağındaydı bileşkesi öfke yüklü bir anlamsızlıkta yol alıp da geldiği son noktayı hala görmekten aciz ve dokunaklı bir tını ile aşkı yoksun kıldı mutluluktan ne de olsa çöreklenmiş bir özlemin buğusu idi gözleri ve gönüü perdeleyen.

Bir film karesine sığan ömür, güdümlü bir rehavete yenik düştü ve kül tuttu aşk otağını. Hutbe bildiği o niyazı da yükledi mi yüreğe yine en imkânsızı hak eyledi Tanrı. Dilekti, arzuydu ve aşktı evrenin istikbali; gölgelerin kıvamında yok sayıldığına kani olsa da hoşnut tecelli etti son bir teselli mahiyetinde ve bulutlandı son kez ve koyuldu yola bir kez daha, varamayacağını bilse de; adımladı biteviye, sarkaç devinirken ve son bir tahakküme rast geldi âdemoğlu. İstila edilmiş bir benliğin hezimetine ses olmuşken, asılsızlığını tüm yalanların görmezden geldi tüm görünmezliğini süzgeçten geçirip koydu son noktayı ve son bir hamle ile tuttu elini umudun. Biliyordu ki payidar kalacaktı o bilinmezlik, tüm sancısıyla ve son bir kez göz göze geldiler: aşkın kısıkcından ve niyazında soluklanmak kadar anlaktı o serzeniş: bir düş'ün perde arkasındaki hicap yüklü bekleyişine esir olmuşken ve biteviye bürünmüşken isli gecenin silüetine: ölgün bir ruh tüm devinimi sahiplendi son kez ve sadece diledi, yakarışı arş-ı alaya çıkmışken.

Aşk kimi zaman kaybeder kimiz zaman çıkar yoldan ve baştan çıkartılır pembe ve mavi. Koyuluk ruhani melekelerin haznesinde yoğruldukça canhıraş imdada yetişir iyilik ve masumiyet. Oldukça yaftalanmıştır ve gölgelenmiştir mizacı yine de esareti yok sayıp gönül gözü ile vakıf olur yeniden ve ebediyen ermek üzere o nihai emeline.